

Met de aanleg van de tijdelijke haven werd op 7 juni 1944 gestart door het tot zinken brengen van oude oorlogs- en vrachtschepen (de z.g. Blockships waaronder de Nederlandse kruiser Sumatra)). Op deze wijze ontstond een golfbreker met een totale lengte van ca. 7 km. Hierop volgend werden aan de zeezijde achter de gezonken schepen, zogenaamde Phoenix-caissons tot zinken gebracht. Deze caissons waren in het geheim vooraf al in Engeland vervaardigd en elk voorzien van een kanondek met Bofors-luchtafweergeschut en geschutskoepel.

In de luwte van de golfbreker werden, uit stalen pontons opgebouwde, drijvende loskaden aangelegd (de 'Whale' of 'Lobnitz-pieren'), die via drijvende bruggen verbinding kregen met de stranden van Arromanches. Deze rechthoekige pontons van beton en staal waren op vier hoeken voorzien van 30 meter lange, beweegbare steunpilaren. Door middel van deze steunpilaren konden de pontons de getijdebewegingen volgen en kon onafhankelijk van het getij ononderbroken worden gelost.

Om de loscapaciteit van de pontons te vergroten werden betonnen pontons als een soort tussenkaden, tussen de verankerde (hoofd-)kade pontons geplaatst. De lospontons werden door middel van drijvende pieren verbonden met het vasteland. De haven functioneerde goed maar werd na enkele dagen (19 juni 1944) geteisterd door een zware voorjaarsstorm welke drie dagen aanhield. Hier waren de Mulburryhavens niet op berekend. Bij de haven van Arromanches was de schade te herstellen waardoor deze een belangrijke bijdrage heeft kunnen leveren bij de bevoorrading van de manschappen.

Snelvuurgeschut, in Engeland bekend als de QF 25-pounder, waarbij QF voor Quick Firing staat. De naam van dit geschut slaat op het gewicht van de granaten die het afvuurde: 25 pond. In 1938 werd dit lichte veldgeschut in Engeland in productie genomen. Het speelde een belangrijke rol in de Tweede Wereldoorlog tijdens de bevrijding van Nederland, want zowel de Engelse als Canadese bevrijders maakten gebruik van dit geschut.

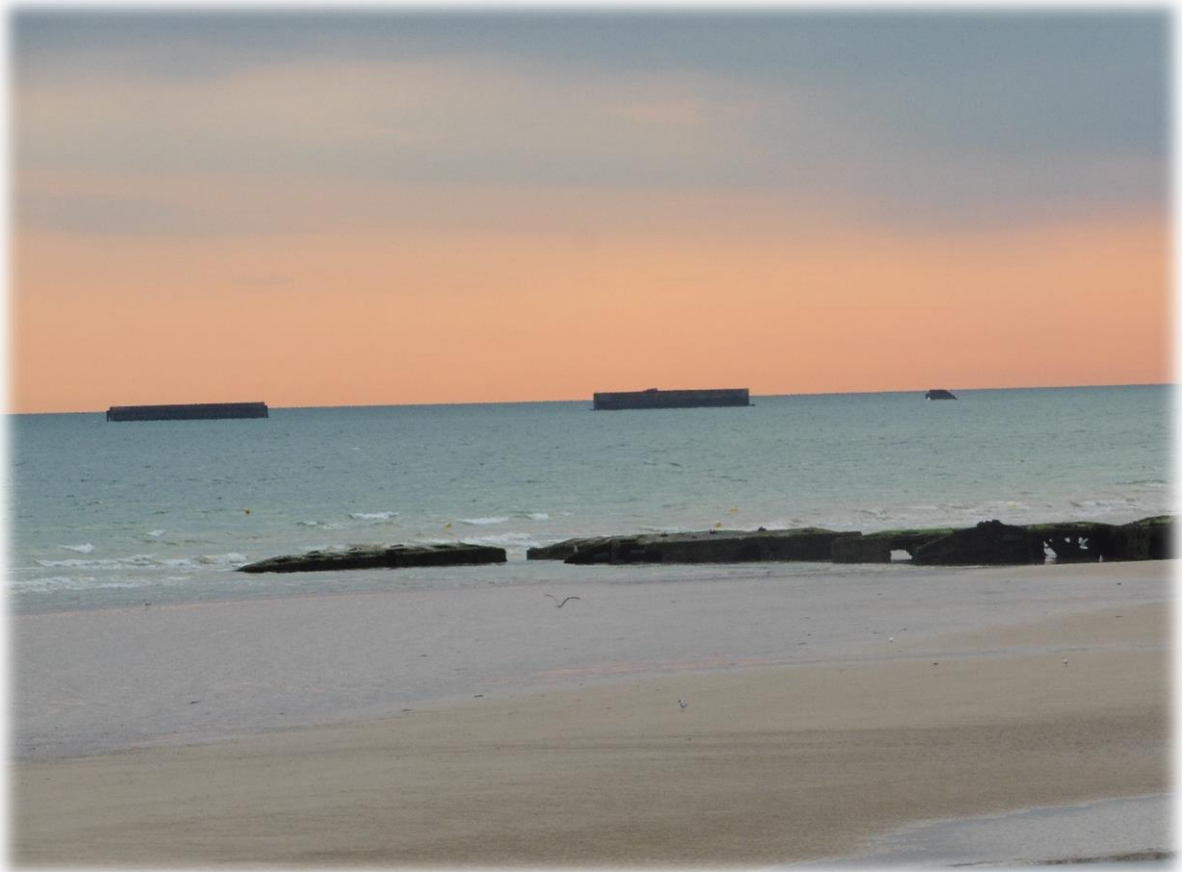

In het plaatselijke museum vinden we een foto terug van de Brusselse Pierre de Stexhe, lid van het Belgische verzet. Hij werd gevangen genomen door de Duitsers in 1943 in de Pyreneeën. Hij overleefde Mauthausen, Dachau en andere concentratiekampen tot zijn bevrijding door de Amerikanen op 30 april 1945. Ook de jas die hij droeg bij zijn bevrijding hangt in het museum.

Donderdag 19 juli 2018

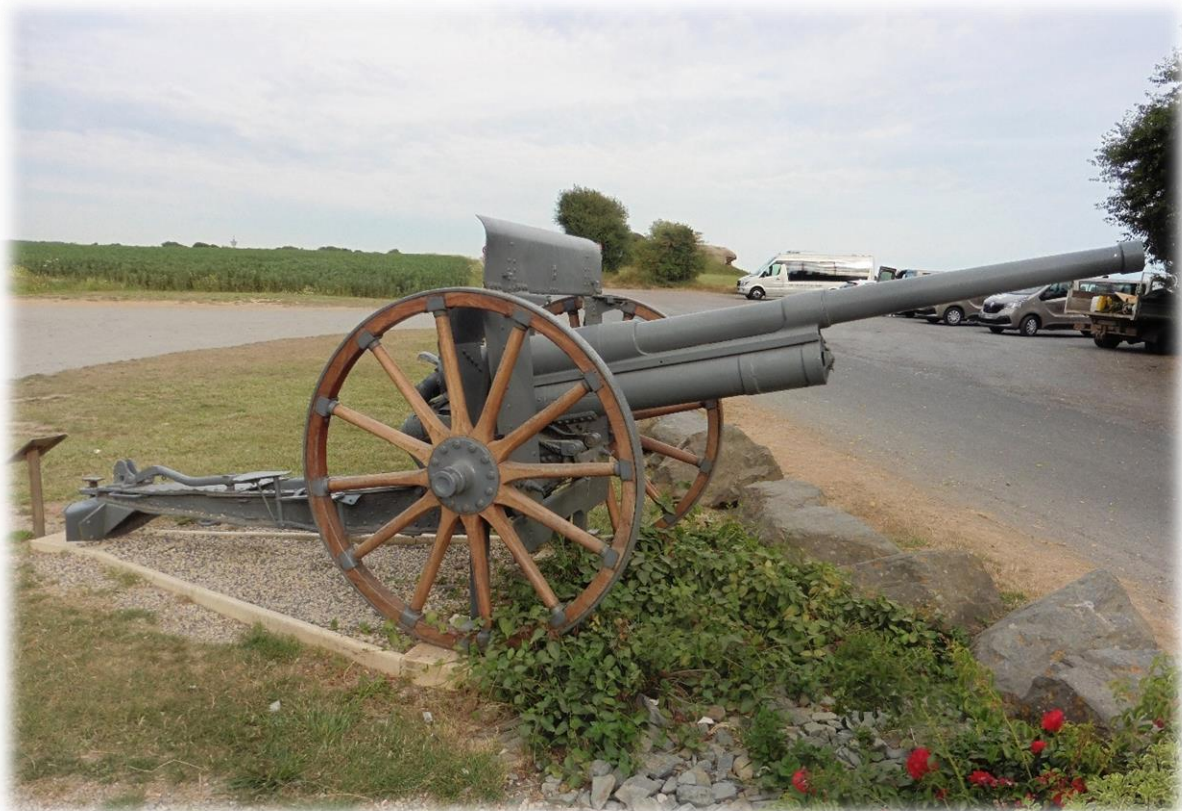
- Van : Arromanches Les Bains
- Naar : Vierville-Sur-Mer
- Afstand : 39 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 9 uur

We werpen nog een laatste blik op de fysieke overblijfselen van de Tweede Wereldoorlog.

Dit Russische 76mm kanon van het type M1902 model 1917 is tussen 6 en 7 juni 1944 gebruikt door de Duitsers, voor de verdediging van de batterij Longues sur Mer. Op 7 juni werd het kanon geneutraliseerd door de Britse 231th Infantry Brigade.

De batterij van Longues-sur-Mer was een verdedigingswerk aan de kust van Normandië, en was onderdeel van de door Duitsland gebouwde Atlantikwall tijdens de Tweede Wereldoorlog. De batterij werd gebouwd vanwege een dreigende geallieerde invasie.

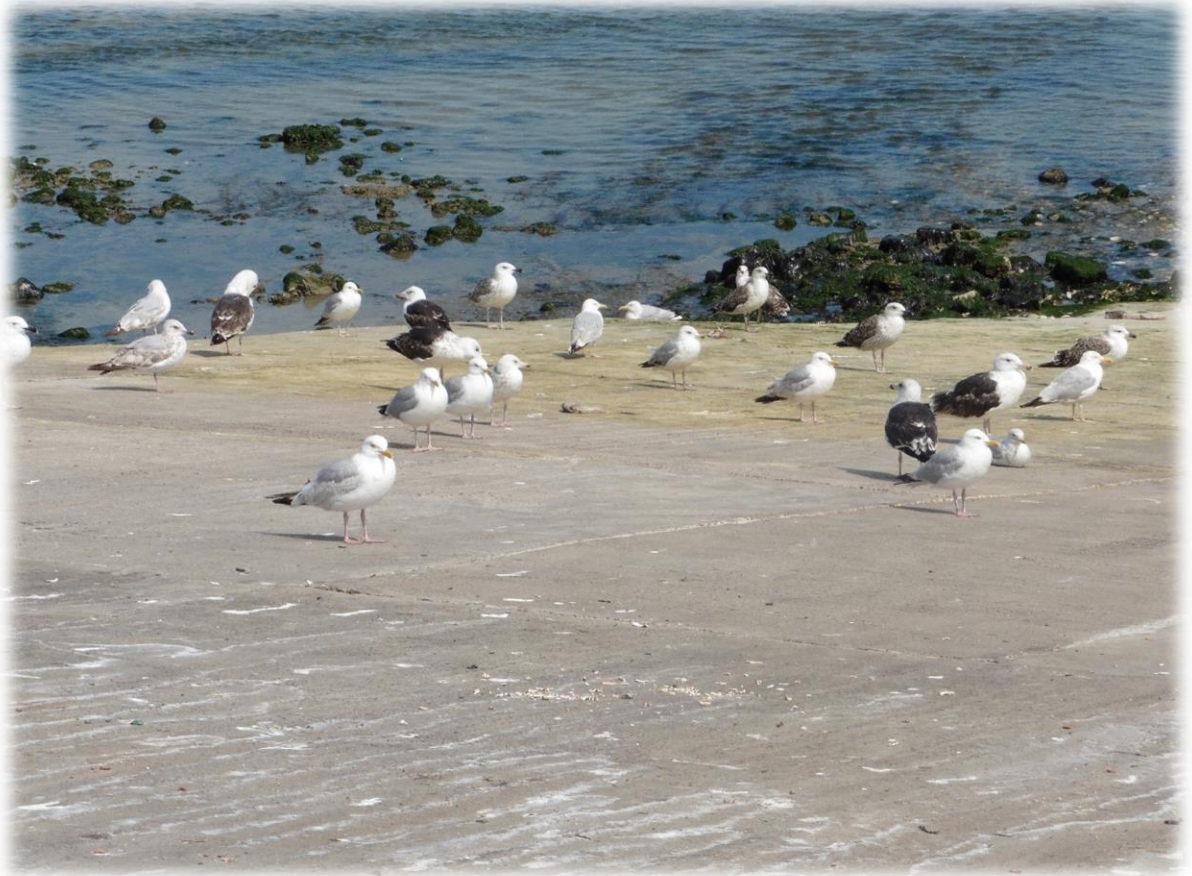

Met de bouw werd in september 1943 begonnen en in april 1944 was het complex voltooid. De batterij omvatte vier 150mm Tbts.K C/36 scheepskanonnen van Krupp, elk beschermd door stevige M-272 kazematten. De wanden en het dak waren van gewapend beton met een dikte van twee meter. Aan de achterkant van elke kazemat was een ruimte voor de manschappen en de opslag van munitie.

Voor de bescherming van het complex waren luchtdoelkanonnen opgesteld en voor de verdediging tegen een aanval over land waren er diverse kleinere bunkers uitgerust met machinegeweren. Tot slot waren er loopgraven, mijnevelden en prikkeldraadversperringen.

De batterij telde een vaste bemanning van 180 man. Verder was er in de buurt een infanteriebataljon aanwezig die ingezet kon worden bij een eventuele aanval over land.

De kerk van Saint-Nicolas werd gebouwd in de twaalfde eeuw. In de zeventiende en achttiende eeuw werd de kerk geheel gerestaureerd. Wanneer in 1824 de parochie wordt samengevoegd met die van Huppain, worden het kerkhof en de kerk gesloten en worden de meubels naar Port-en-Bessin vervoerd. De leien en het hout worden hergebruikt door de inwoners van Huppain maar die van Villiers verbergen de klok van de kerk in een slotgracht van het oude kasteel, zodat het niet aan het Portais wordt gegeven.

De Saint-Siméon-kapel werd gebouwd in de 13e eeuw. Ze werd vernield door bombardementen tijdens de landing in juni 1944. Sindsdien is er niets meer aan gedaan en is de natuur de kapel aan het innemen.

We passeren en bezoeken het Normandy American Cemetery & Memorial. Deze indrukwekkende begraafplaats is bijna 70 hectaren groot en bevat 9.387 Amerikaanse graven waarvan 307 onbekend.

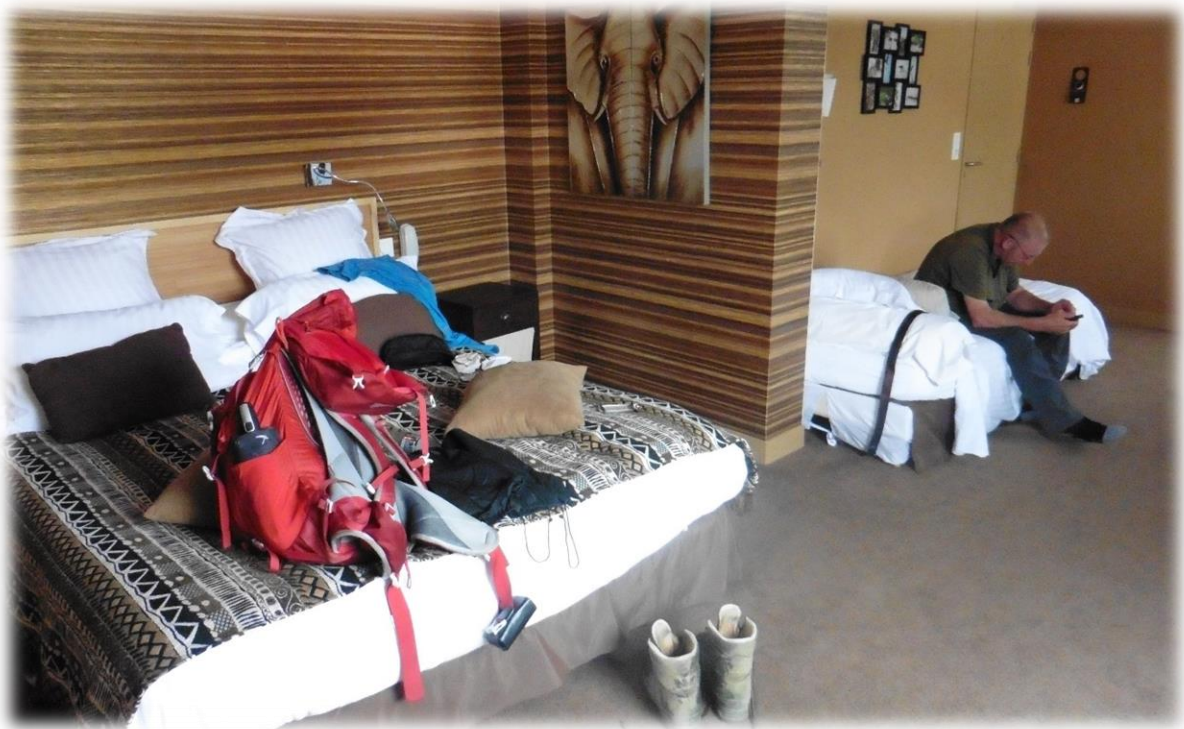
Het meest beroemde graf hier is die van Brigadier General Theodore Roosevelt Jr. (zoon van President Roosevelt). Op 12 juli 1944, kreeg hij een hartaanval in een boomgaard bij Carentan (57 jaar). Naast Theodore ligt zijn broer Quentin, een Eerste Wereldoorlog vliegenier die op 14 juli 1918 omkwam. Er liggen hier 33 "paren" broers en een vader en zoon (Col. Ollie Reed en Ollie Jr). 14.000 gesneuvelde kameraden werden naar de Verenigde Staten terug verscheept.

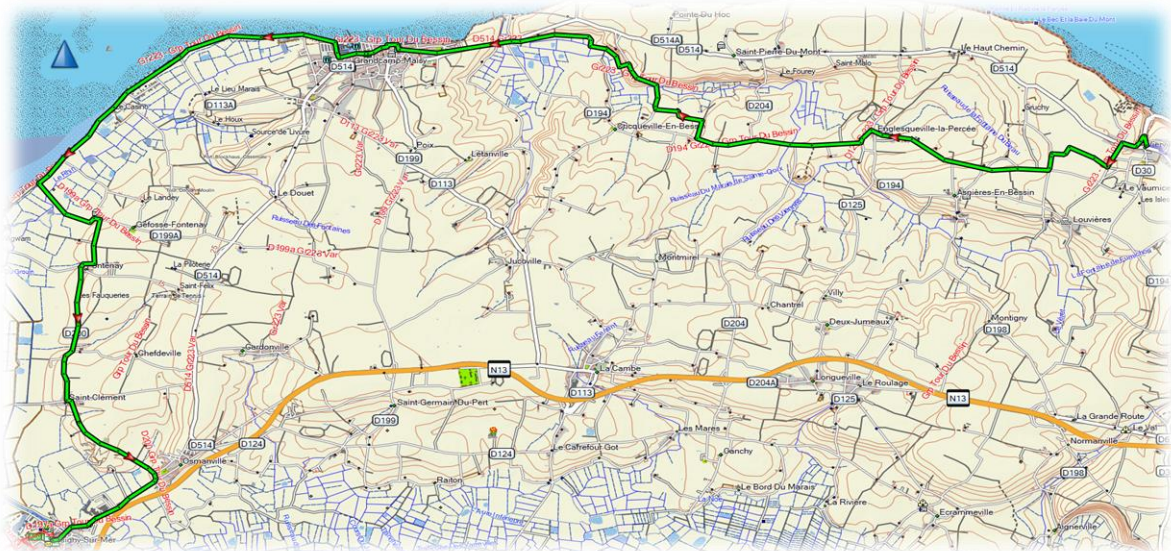
In Vierville-Sur-Mer staan ook nog twee monumenten. Hier eindigt Omaha Beach. De landing op Omaha Beach leidde tot grote geallieerde verliezen. De inleidende bombardementen en

beschietingen waren ontoereikend en hadden weinig schade aangericht. Volgens het oorlogsdagboek van de 1ste divisie waren alle officieren en sergeanten van de divisie binnen tien minuten na het neerlaten van de landingskleppen gewond of dood. De divisie had geen leiding meer en reageerde nergens meer op.

Vrijdag 20 juli 2018

- Van : Vierville-Sur-Mer
- Naar : Isigny-Sur-Mer
- Afstand : 27 km
- Stijgen : 200 m
- Dalen : 200 m
- Duur : 7 uur

Onderweg komen we terug voorbij een openluchtmuseum. De gaten in het verkeersbord zijn vermoedelijk niet afkomstig uit de Tweede Wereldoorlog.

We komen ook nog voorbij de drijvende brug die destijds werd gebruikt tijdens de landing.

Kapot geschoten bunkers aan het strand van Grandcamp-Maisy.

Babyoesters worden in netten gestoken en worden vervolgens op oesterbanken gelegd en vastgemaakt. Bij eb zie je de oesterbanken en bij vloed staan ze weer helemaal onder.

we komen aan een boerderijcamping. Er staat aan de ingang een bord dat je er blijkbaar ook iets kan drinken. We twijfelen even maar gaan dan toch de oprit op. Blijkt dat de campingboerderij uitgebaat wordt door een Nederlands stel. Het bord stond er aanvankelijk niet maar de uitbaatster was ons met haar wagen voorbij gereden en heeft hierop het bord buiten gezet.

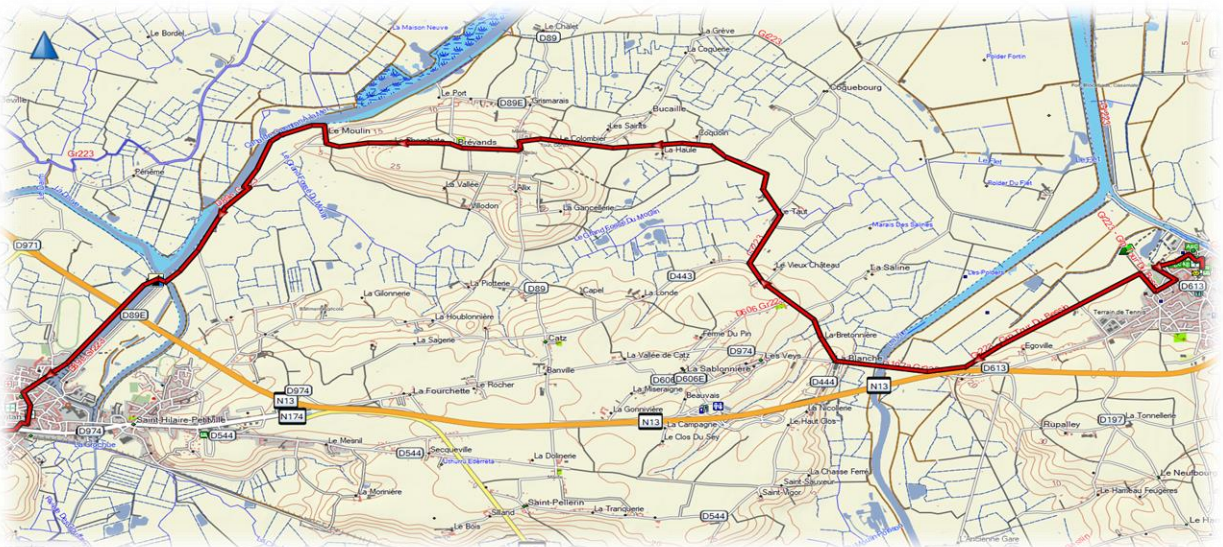

De natuur zorgt er voor dat stenen van gebouwen beschilderd worden met korstmossen. Ook de brievenbus wordt door de korstmossen ingepalmd.

Zaterdag 21 juli 2018

- Van : Isigny-Sur-Mer
- Naar : Carentan
- Afstand : 17 km
- Stijgen : 100 m
- Dalen : 100 m
- Duur : 4 uur

Vandaag is het onze laatste stapdag. We hebben maar een kort traject. We hebben het getroffen met het weer. We hebben slechts een drietal uren regen gehad en we hadden, in tegenstelling tot België, aangename temperaturen.

Volgend jaar zetten we het traject van de GR 223 verder. Wanneer precies dat weten we nog niet.

208 km hebben we afgelegd tijdens dit verlov. In totaal hebben we nu 395 km afgelegd langs de Franse Kusten.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese

Ludwig : benaltijdweg@gmail.com

Henk : info@houthandeljansen.nl

Tekst en foto's : Ludwig D'Haese